

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év április hó 30. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A csalás bűntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2014. év április hó 3. napján kelt 5.B.1/2013/26. számú ítéletét megváltoztatja.

A közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A sértett magánfél lakcíme: ...

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága részére fizetendő illeték összege helyesen: 900.000.- (kilencszázezer) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2014. április hó 3. napján kelt 5.B.1/2013/26. számú ítéletével **a vádlottat** bűnösnek mondta csalás bűntettében (Btk.373.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont), ezért 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat, hogy a sértett magánfél részére az ítélet jogerőre emelkedésének napjától számított 15 nap alatt fizessen meg kártérítés jogcímén 80.000.000 forintot, ezentúl a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-Magyarországi regionális Adó Főigazgatósága részére 1.500.000 forint eljárási illeték megfizetésére, valamint a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosításáért, a vádlott és meghatalmazott védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.590/2014/1. szám alatti átiratában az ügyészi fellebbezését fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

Álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen is értékelve - a vádlott tagadása mellett - a tényállást mérlegelési jogkörében eljárva helyesen állapította meg, mely mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így az felülbírálatra alkalmas. A bíróság indokolási kötelezettségének is kellő terjedelemben eleget tett, az megfelel a logika szabályainak. Az elsőfokú bíróság számot adott a bizonyítékok értékeléséről, részletesen alátámasztva, hogy miért értékelte a sértett vallomását következetesnek, melyet alátámasztott **tanú1**, **tanú2** valamint **tanú3** vallomása is, illetve ezeket a bizonyítékokat miként értékelte a több esetben is önellenmondásba keveredő vádlott vallomásával szemben, és ekként miért állapított meg terhelő tényállást. Az ügyészi álláspont szerint a megalapozott tényállás megváltoztatására a másodfokú eljárásban nincs törvényes ok, ezért a vádlott és védője által bejelentett, a tényállást felmentés érdekében támadó fellebbezések a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalmára figyelemmel nem vezethetnek eredményre. A bíróságnak okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette az általa elkövetett cselekményt is. Az értékeléskor megfelelően vette figyelembe a Btk. 2.§ (2) bekezdését. A büntetés kiszabása során az enyhítő és súlyosító körülményeket helyesen tárta fel.

Az ügyészi álláspont szerint a büntetés kiszabásakor azonban az elsőfokú bíróság nem volt kellő figyelemmel a büntetésnek a törvényben meghatározott céljára és a büntetés kiszabás elveire. Az indoklásban ugyan említi a Btk.80.§ (2) bekezdése szerinti középértéket, azonban nem ad kellő magyarázatot arra, hogy a súlyosító körülmények túlsúlyával szemben miért nem éri el ezt a mértéket a kiszabott büntetés, ezért a büntetés súlyosítandó. Az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek találta.

Indítványozta, hogy az ítélet táblája a bíróságnak ítéletét változtassa meg, a kiszabott börtönbüntetés, valamint ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát emelje meg, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A vádlott védője perbeszédében fellebbezését fenntartotta, előrevetítette, hogy nem az elsőfokú bíróság mérlegelését támadja, mert jogi álláspontja az, hogy a megállapított tényállás nincs kellően felderítve, az elsőfokú bíróság ezért nem is állapíthatott meg megalapozott tényállást. Az elsőfokú bíróság a sértett és **tanú2** vallomására alapította döntően a tényállást, a vádlottat pedig nem találta szavahihetőnek arra hivatkozással, hogy többféle nyilatkozatot tett. Ezzel szemben a vádlotti vallomás a lényegét illetően konzekvensnek tekinthető. Az elsőfokú bíróság nem kereste meg a sértett pénzét kezelő pénzintézetet a bizonyítási indítvány ellenére, pedig kizárólag ennek tükrében lehetett volna egyértelműen megállapítani, hogy a sértett vette-e ki pénzt, szavahihetőnek minősíthető-e, amennyiben a pénzintézet válasza nemleges, az összes többi tény megállapítás is alaptalan, mert szavahihetetlen sértett vallomásán alapul. Álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság indoklási kötelezettségének sem tett eleget. Nem vizsgálta, hogy tetten érhető-e azon vádlotti szándék, hogy a pénzt eleve nem tudta, vagy akarta visszafizetni. A vádlott vállalkozó volt, megvolt a lehetősége a pénz visszaadására, a bizonyítási eljárás során a vállalkozás ellehetetlenülése beigazolódott, a tévedésben tartás sem valósult meg. A vádlott önhibáján kívül került abba a helyzetbe, hogy nem tudta a kölcsönt visszafizetni. Bizonyítási indítványt terjesztett elő a pénzintézet megkeresésére az elsőfokú eljárásban tett indítványának megfelelően.

A súlyosítás iránt bejelentett ügyészi fellebbezés kapcsán előadta, hogy a megítélt polgári jogi igény összege olyan jelentős teher a vádlottra, amely a büntetéssel együtt már olyan súlyt képez, amely nem teszi szükségessé a kiszabott büntetés további súlyosítását.

A vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

A Fővárosi Ítéltábla a bizonyítási indítványt, mint az ügy érdemi elbírálása szempontjából szükségtelent elutasította az elsőfokú bíróság által írt indokok figyelembevételével, azokat helyesnek találva.

Az ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbíráta. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta.

Valamennyi olyan bizonyítékot felkutatott és értékelési körébe vont, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából relevánsak voltak. Az ítéltábla csakúgy, mint az elsőfokú bíróság nem tartotta szükségesnek további bizonyítás felvételét.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdés a.) -d.) pontjaiban írt hibáktól és hiányosságoktól, az csupán néhány ponton szorul az iratok tartalma alapján módosításra.

A személyi részt az ítéltábla kiegészíti azzal, hogy a vádlottal szemben jelenleg több büntetőeljárás van folyamatban:

A Budapesti XI. Kerületi Rendőrkapitányság 1266/2008.bü. szám alatt nagyobb kárt okozó csalás megalapozott gyanúját közölte 2009. február hó 6. napján.

A Váci Rendőrkapitányság a 1324/2014.bü. számú ügyben 2014. június hó 9. napján közölte a 2014. június hó 9. napján elkövetett garázdaság vétsége és rongálás vétsége megalapozott gyanúját, az ügyben a Váci Járási Ügyészség 2015. január hó 5. napján emelt vádat B.1304/2014. szám alatt.

Az NNI Bünszervezetek Elleni Osztály 51/2007. bü. szám alatt 2007. március hó 19. napján közölte a 2006. október hó 31. napján elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége és csalás büntette megalapozott gyanúját, az ügyben a Budapesti I-XII. Kerületi Ügyészség emelt vádat B.580/2007. szám alatt 2009. május hó 20. napján kelt vádiratával.

Az ítélet 4. oldal 2. bekezdésének utolsó sorát az ítéltábla akként pontosítja, hogy a vádlott tulajdonjoga került 2006. június 7. napjával az ingatlan nyilvántartásból törlésre az ott jelölt tulajdoni részt illetően.

A 3. bekezdés második sorából a felélte szót mellőzi, mert erre vonatkozó adat a bizonyítási eljárás adatai alapján nem állt rendelkezésre.

Az így kiegészített, módosított tényállás képezte a Be. 352.§(2) bekezdése szerint a felülbírálat alapját.

Szemben a védői érveléssel az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen értékelte, melynek indokát is adta. Iratszerűen rögzítette a vádlott és a tanúk vallomásait, a bizonyítékokat egymással

összevetette, figyelembe vette az okirati bizonyítékokat is, melyek elemző értékelésével helyesen állapította meg a tényeket.

Nem fog helyt azon védői érvelés, hogy a vádlott az eljárás során szavahihető volt. Az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette ki, hogy többféle előadást tett, melyek konzekvensnek nem tekinthetők. Ezzel szemben - függetlenül attól, hogy a pénz eredetére nem nyilatkozott - a sértett a lényegi tényeket egyezően adta elő, szavahihetősége nem dőlt meg. Vallomását a hamis tanúzás törvényi következményeire történt figyelmeztetések után tette meg, az általa előadottakat tanúvallomások és okirati bizonyítékok is alátámasztották.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott és védő felmentésért bejelentett fellebbezése a bizonyítékok felülmérlegelését célozta a másodfokú eljárásban, melyre megalapozottan megállapított tények mellett nincs mód, az eredményre nem vezethetett.

Helyesen alkalmazta a törvényszék az elbíráláskor hatályos új büntető törvényt, mert annak rendelkezései összehasonlításában a vádlottra lényegesen kedvezőbbek. A 2012. évi C. törvény (Btk.) 38.§ (2) bekezdés a) pontjában írt rendelkezés a feltételes szabadságra bocsáthatóság időpontját illetően lényegesen kedvezőbb, ezért helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság az elbíráláskor hatályos törvényt a Btk. 2.§ (2) bekezdésére figyelemmel. Kétségtelen, hogy az elbíráláskori törvény a középértékes büntetéskiszabási elvet is tartalmazza, mely súlyosabb rendelkezés, ugyanakkor az attól történő eltérés indokolás mellett lehetséges.

A cselekmény minősítését illetően az ítélet tábla a törvényszék álláspontjával maradéktalanul egyetértett. Helyesen fejtette ki a törvényszék ítélete 14. oldal 4. bekezdésében, hogy a vádlotti magatartás miatt értékelendő csalás büntettként. Az e körben kifejtettek az elsőfokú bíróság részéről maradéktalanul helytállóak. Értelemszerűen nem fog helyt azon védői érvelés, hogy polgári jogügylet képezte az eljárás tárgyát, és a vádlotti társaság ellehetetlenülése miatt keletkezett a sértett kára.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság teljes körűen feltárta. A vádlott által elkövetett cselekmény büntetési tétele 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztés, a középérték a Btk.80.§ (2) bekezdése alapján 5 év.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta 9 év telt el, mely időmúlás a vádlottnak nem felróható, a középérték alatti, 3 év tartamú szabadságvesztés büntetés arányos az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával és a bűnösségi körülményekkel. Annak súlyosítása nem indokolt. Ugyanakkor ennél enyhébb büntetés sem töltene be a célját, mert a vádlott kriminológiai értelemben többszörös és különös visszaeső.

Helyesen állapította meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvényszék börtönben, és törvényesen annak kimondása is, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Elmulasztotta az elsőfokú bíróság annak megjelölését, hogy a közügyektől eltiltás mellékbüntettként került kiszabásra, ezért azt az ítélet tábla pótolta. Nem osztotta az ítélet tábla az ügyészi álláspontot a mellékbüntetés súlyosításának szükségességét illetően sem.

Az elsőfokú bíróság járulékos rendelkezései törvényesek azzal, hogy a polgári jogi igény előterjesztésének időpontjában, 2011. december hó 20. napján hatályos illetéktörvény (1990. évi

XCIII. törvény) 42.§ (1) bekezdés a) pontja szerint az illeték mértéke 6%, legfeljebb azonban 900.000 forint. A törvény szövegének megfelelően a megállapított illeték összegét az ítélet tábla leszállította, megjelölte ezentúl a sértett magánfél lakcímét a teljesítés érdekében.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, maradéktalanul helytállóak.

Fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be.361.§ szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Budapest, 2015. év április hó 30. napján

. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2014. április hó 3. napján kihirdetett 5.B.1/2013/26. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.245/2014/6. számú ítéletével eszközölt változtatással 2015. április hó 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2015. év április hó 30. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő